

הפקות

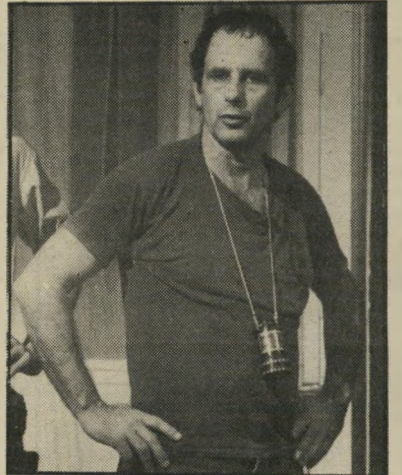
הקרן - ז"ל?

הקרן - סקנר אלו

בקרן אין כסף ולקולנוע אין עתיד

התיקווה האחרונה של הקולנוע הישראלי הצעיר היתה הקרן לעידוד סרטי-איכות. במשך חמש שנות קיומה היא עזרה להביא לעולם סרטים כמו נועה בת 17, צלילה חוזרת, העיט, מאחורי הסורגים ועוד. מאז הצטמקה התמיכה המתקבלת ממרכז הסרט במישרד-המיסחר והי תעשייה והפכה סימלית, והיום עומדת בספק הישועה האחת והיחידה למי שלא עשה אסקימו לימוץ או המתיחה הגדולה.

מסתבר שהסכום שאושר לקרן זו, בשנת התקציב השוטפת, קטן בהרבה מן הסכומים שקיבלה בעבר. איש לא לחש על כך מאומה,

בימאי יצחק (צפלי) ישורון קורבן מס' 1

אולי מחשש לעינא בישא. חוץ מזה, כרגיל, תורגם התקציב היסודי ממונחים דולאריים לשקלים - והכסף, שצריך לעבור בכל שלושה חודשים לקרן, עוכך כך, שתחת להיכנס בתחילת הריבעון, הוא הגיע בסופו. כערכים ממשיים פירוש הדבר קיצוץ של יותר משליש.

שקיעה במזמנת הקומדיות. או מה קורה עכשיו? לא נעים. הבטיחו כסף ליצחק (צפלי) ישורון, כדי שיחל בהפקת סרטו החדש על בני-נוער. כאשר הכין צפל את ההפקה, על סמך ההבטחה, והיה מוכן לצאת לדרך, הסתבר לו פיתאום שהבטחה יש, אבל כסף אין.

אשר לשימעון דותן - אצלו הכל תוכנן לתחילת צילומים בימים אלה (חיוך הגדי, לפי הרומן של רויד גרוסמן) - המצב דומה. נכון שהכסף, אשר צריך להגיע מן הקרן, לא היה מספיק אפילו למחצית ההפקה. אבל המשקיעים הפרטיים, המצטרפים אליה, רואים בו את המזומן שבלעדיו אין מתחילים את העבודה. על היתר הם כבר יתנו שטרות.

בלי הקרן לעידוד סרטי-איכות, יש סיכוי סביר שהקולנוע הישראלי ישקע שוב במזמנת הקומדיות לבני-נוער וסרטי-הבורסק למיניהם, עם מצלמה נסתרת פה ושם, לשם גיוון. אכן, עתיד מרנין.

ומה עושים כל המוכבדים? בקרן נאנחים: ככה זה בשעת-מצוקה. במכון הישראלי לקולנוע, שאחד התפקידים האחרונים שעוד נותרו לו הוא הפעלת הקרן מבחינה אדמיניסטרטיבית, מבטיחים להרים טלפונים, אבל בינתיים, שום צילצול לא נענה מן העבר השני. בוודאי בזק אשמה בכל הפרשה. ובכלל, מה יש לדבר עכשיו על קולנוע? אם בימים הטובים צריך היה ללחוץ עד וובידם כדי לסחוט לעזרתו טיפת-מזון, מי יתן דעתו עליו בשעות קשות אלה?

לסיכום: שימעון דותן, איש חינוך הגדי, יהיה, כנראה האחרון שהקרן תממש כלפיו את הבטחותיה בשלב זה, בכל זאת.

אשר ליצחק ישורון, לא נותר לו אלא לחכות. כמה זמן? לא ידוע! מה שבטוח, שיש הבטחה.

פסטיבלים

היימאט בא לחיפה

16 שעות של

היסטוריה גרמנית

הבשורה הראשונה שאפשר לבשר עליה מפיו של יוסי אורן, איש סינמטק-חיפה, לגבי פסטי-

מלפפון לילד

מילחמת הילדים (דרייב-אין, תל-אביב, ספרד) - מלפפון גדול ומימי מאוד לימי הקיץ. יתכן מאוד שזאת העונה להציג סרטי-ילדים, כדי שתהיה כתובת לשלוח את הזאטוטים המנדנדים, המשתעממים ללא מיסגרת. אולם מי שעשה את הסרט הזה בוודאי חושב שמנת-המישכל של הלקוחות שלו היא כמה דקות מתחת לאפס. ועל כן לא חשוב מה יוגש להם - הם יאכלו הכל בתיאבון.

זהו סיפור על קבוצת-ילדים הלומדת בבית-ספר פרטי, במרכז של עיר כלשהי בספרד. מנהל-המוסד הוא זקן חביב ומפוזה, המניח לתלמידים זכות הבחנה הופשית. הדבר קוסם לקטנים ומעצבן מאוד את המורים. הראשונים פוצחים בשירי-דינה בכל פעם שהם רואים אותו, ואילו המלמדים המרובעים רוטנים בזעם גלוי, מתחת לשפם או מאחורי המישקפיים.

יום אחד מסתבר, שבית-הספר נקלע לצרות כלכליות. כי המנהל אינו גובה כסף מהורי התלמידים במצוקה. קבלן עשיר ורשע, שניצל את ההזדמנות וקנה את המיגרש, מתכוון להרוס את בית-הספר. להקים במקומו אוסף קופסות-בטון למגורים ולשים קץ למוסד החינוכי הכיחמוד בסביבה. כאשר המנהל מרים ידיים בחוסר-ישע, מחלטים התלמידים ליטול יוזמה, יחד עם הכלב המסור של המנהל, המנהיג אותם, והם מכריזים מילחמת-חורמה על בעלי הממון. אחרי פגיעות ברכוש, בגוף

טרוריסטים קטנים - מוסר מפוקפק

ועבדות פליליות אחרות. הראויות לתקופות-מאסר ארוכות, ניצל בית-הספר ברוגע האחרון.

מבלי להתייחס לאספקטים המוסריים המפוקפקים מאוד - הילדים חוטפים את הקבלן ומתעללים בו - הסרט הזה הוא בין החובבניים והמגוחכים ביותר שניתן להעלות על הדעת. השחקנים הבוגרים נבוכים ואינם יודעים מה לעשות בידיהם וברגליהם, והילדים שייכים לסוג החינניים המיקצועיים מפס-טיבל-הילדים למיניהם. מעין מפלצות קטנות וחייכניות. בכל כמה דקות פוצחים הכל בזמר ובריקוד. ללא שום סיבה נראית לעין. הכל נראה כאילו תלמיד כיתה ג' עשה סרט במצלמה ביתית והדביק לו פיוזונים שהוקלטו מראש.

בכל פעם במשך שמונה שעות, ערב אחרי ערב, עם ארוחת-ערב קלה באמצעה, ההצגה הפכה לחינגה והבימאי הנרהם, שמעולם לא זכה לפני כן ליותר מאשר תשומת-לב פושרת ביותר, התחיל להיות מוצף בהומנות מכל מיני פסטיבלים בעולם.

קבוצה של אנשי-רוח, סופרים ומבקרים פנתה להנהלת פסטיבל-יוניצה והפצירה בה להקרין את הסרט במיסגרת הפסטיבל, מתוך ביטחון שזה המקום הראוי לו. הפסטיבל לא נענה בקלות, ולבסוף ניאות להקרין אותה באולם מאולתר, בשעת-בוקר מוקדמת יחסית (תשע בבוקר), בארבעה המשכים. בן-לילה נוצר מעין מועדון של נבחרים, של אותם שראו את היימאט. מי שטרם ראו אותו נותרו מחוץ למועדון ונרחקו בכניסה אליו. הנהלת-הפסטיבל שתפסה את גודל התופעה הוסיפה הקרנה חוזרת של החלק הראשון, וכך התאפשר למארחים להידחק לתוך הרכבת, באיחור אומנם! היימאט פשוט גנב את ההצגה מפסטיבל שלם.

הסידרה מתמקדת בכפר קטן בגרמניה ובתור-שכיו, החל ב-1919 וכלה ב-1982. היא מספרת, למעשה, את ההיסטוריה הגרמנית כולה, דרך עיניהם של בני-הכפר.

אשר לשם, היימאט - על-פי המילון החדש של קאסל פירוש: בית, מקום-הולדת, או ארץ מולדת. הבימאי מגדיר זאת קצת אחרת: היימאט הוא העולם המרוחק אך המוכר, שבו הויכרונות והדמיונות הופכים לאחד.

לפי שעה, מדובר על הצגת הסידרה בחיפה, אך ייתכן גם שתוצג לאחר מכן, בשתי הקרנות מיוחדות, בסנימטק תל-אביב.

תדרין

חובה לראות

תל-אביב: העד, קאוס, דמעות של שתיקה, אמדאוס, לחיי אהבותינו, המעבר להודו.

ירושלים: העד, אמדאוס, קריאת-העור רב, אהבת-החיים. חיפה: דמעות של שתיקה, העד, אמדאוס.

*** העד (אורלן ארצות-הברית, מוצג גם במיטשל ירושלים, מוריה בחיפה): מיפגש של שני עולמות שאינם יכולים להתמוג - כוח-הירוע ופציפיים עקרוני, על רקע של פרשת-שחיתות במישרה, האריסון פורד משחק מאצ'ו מסוג אחר, בנימוי מעורן של פיטר (גאליפולי) ויר.

*** אמדאוס (לב, ארצות-הברית, מוצג גם בסמדר ירושלים ובעממי חיפה): מאריי אברם, בתפקיד האוסקר של השנה, כאויבו הבינוני של מוצארט הגאון ויוקוקין די-נוור של הבימאי מילוש פורמן, שעשו את הסרט לאלוף-האוסקרים של השנה.

עננה פינרו

גודרון לנדגרבה וזרג ריכטר בהיימאט כפר קטן בגרמניה

בל חיפה (ה-30 בספטמבר עד השלושה באוקטובר 1985) היא הצגת סרטי-הטלוויזיה היימאט. בואו של הבימאי, ארגר רייס, עדיין מוטל בספק. גם אם לא יהיה שום דבר אחר בפסטיבל-חיפה מלבד האיימאט, הרי שכבר מובטח מילויין של שעות-ההקרנה במשך יומיים מתוך שלושה וחצי ימי-האירוע. שכן, סידרה טלוויזיונית יוצאת-דופן זו מורכבת מ-11 חלקים, ובסך הכל אורכה 15 שעות ו-40 דקות.

המפתיע בסידרה זו - שהמריאה הרבה מעבר לכל מה שמצפים מסידרה טלוויזיונית והפכה, בשנה שעברה, לאירוע הקולנועי המרכזי בפסטיבל-יוניצה - היא הצלחתה לרתק במשך כל שעותיה לא רק משוגעים לקולנוע; כי אם גם קהל רגיל, שאינו מורגל בריאטות-יישיבה ארוכות כאלה. טרם הוקרנה ביוניצה, הוקרנה הסידרה של הבימאי ארגר רייס ככמה פסטיבלים בגרמניה.